

1948 m. balandžio mėnesį įkurtas pirmas kolūkis, kuris pavadintas “Naujo gyvenimo” kolūkiu. Pareiškimus stoti į kolūkį pirmieji padavė Dambrauskas Antanas, Kryženauskas Pranas, Zizas Jonas, Greičius Izidorius ir kt. Patį pirmąjį pareiškimą parašė I. Greičius.

Pirmaisiais 1948 metais “Naujo gyvenimo” kolūkį sudarė tik vienas Kniečių kaimas. Pirmuoju pirmininku buvo išrinktas Birgiolas Jonas, pirmaisiais brigadininkais buvo Bičiulaitis Antanas ir Kryženauskas Pranas, sąskaitininku – Remeikis Jonas, sandėlininku – Greičius I.

1949 m. rugsėjo mėn. pirmininke buvo išrinkta Menkeliūnienė Ona. 1949 m. į “Naujo gyvenimo” kolūkį įstojo Apolonovkos ir Šilišinių kaimų gyventojai.

1949 m. balandžio mėn. į kolūkį susibūrė Šimkaičių miestelio gyventojai, kurių pavadino “Gimtąja žeme”. Kolūkio pirmininku buvo išrinktas Gudelis Juozas. 1949 m. rugsėjo mėn. “Gimtosios žemės” kolūkis buvo prijungtas prie “Naujo gyvenimo” kolūkio. 1950 m. kovo mėn. šio kolūkio pirmininku buvo išrinktas Greičius Izidorius.

1953 m. prie “Naujo gyvenimo” kolūkio buvo prijungtas Medininkų kolūkis iki tol buvęs atskiru ūkiu. Jo susibūrimo istorija tokia: 1948 m. spalio mėn. Medininkų kaime susikūrė kolūkis “Naujas žygis”. Pirmuoju pirmininku buvo išrinktas Šauklys Pranas. 1949 m. Pabebirvio, Akmeniškės, Grigožiškės ir Antanavos kaimai įkūrė “Socialistinio kelio” kolūkį. Pirmininku išrinktas Žiūraitis Benadas.

1950 m. gruodžio – 1951 m. sausio mėn. kolūkiai “Naujas žygis” ir “Socialistinis kelias” buvo sujungti ir pavadintas Medininkų kolūkiu. Pirmininku išrinktas Sedlauskas Benadas.

1952 m. pavasarį prie Medininkų kolūkio prisijungė Volungiškių kaimas. Pirmininku tais metais išrinktas Zaksas Jurgis.

1953 m. vėl keitėsi kolūkio ribos. Volungiškių kaimas atsijungė nuo Medininkų, o patys Medininkai buvo prijungti prie “Naujo gyvenimo” kolūkio. Pirmininku buvo išrinktas Mickus Romas. 1957 m. balandžio 2 d. Medininkai atsiskyrė nuo “Naujo gyvenimo” ir sudarė atskirą kolūkį, kurio pirmininku išrinktas Džiaugys Juozas. Jis pirmininkavo iki 1959 m. Nuo 1959 m. Nuo 1959 m. iki 1964 m. vasario mėn. šiam ūkiui vadovavo Gudaitis Antanas. Į kolūkį tais metais atėjo dirbti pirmieji specialistai. Tai buvo agronomas Veretinskas, zootechnikė Šlogerienė, agronomės Mickienė, Kučikienė, Butkutė, Šileikaitė, zootechnikė Ivanauskaitė Ona. 1957 m. kolūkis įsigijo pirmą traktorių “KTZ”. 1958 m. kolūkis nusipirko traktorius “Belorus” ir “DT-54”. Ūkio laukuose traktoriai dirbo ir nuo seniau, tačiau jie priklausė Raseinių MTS. Pirmaisiais traktorininkais ūkio laukuose buvo Stankus Kazys, Šukytė Stefanija. Pirmą sunkvežimį ūkis gavo 1951 m. jo vairuotoju dirbo Lastys Zenonas.

Nuo 1954 m. gegužės mėn. kolūkio pirmininku buvo išrinktas Zaksas Juozas. Susirgus Zaksui 1955 m. pirmininku buvo išrinktas Smailys išdirbęs iki 1957 m. balandžio mėn. Vadovauti kolūkiui buvo sunku. Labai trūko technikos, už darbadienius – labai mažas atlyginimas, nes kolūkis buvo silpnas ekonomiškai. Todėl pirmininkai nuolat keitėsi. 1957-58 m. pirmininkavo Gudžiūnaitė Antanina. 1959-59 m. – Pareigis. 1959 m. kolūkis buvo sujungtas su “Mituva” ir pavadino “Mituvos” kolūkiu. Jo pirmininku buvo išrinktas Sadys Adolfas. 1961 m. kolūkis elektrifikuotas.

1962 m. rugsėjo mėn. pirmininku buvo išrinktas Kunca Antanas.

1964 m. iš “Mituvos” kolūkio buvo atjungta IV brigada, kurią sudarė Šimkaičių miestelis ir Kniečių, Apolonovkos, Šilišinių, Šimkaičių kaimai (buvę “Naujo gyvenimo” kolūkyje). Jie buvo prijungti prie Medininkų kolūkio, kuris iki tol gyvavo atskirai. Tokiu būdu Medininkų kolūki nuo 1964 m. sudaro Šimkaičių miestelis, Šimkaičių, Šilišinių, Apolonovkos, Kniečių, Medininkų, Pabebirvio, Akmeniškės, Grigožiškės, Antanavos kaimas. Tos ribos išliko ir iki dabar, tik nuo 1973 m. pakeistas kolūkio pavadinimas (dabartiniu) – Šimkaičių kolūkis. Naujai sujungto kolūkio pirmininku išrinktas Gudaitis Vaclovas, buvęs Mituvos kolūkio IV brigados brigadininku. Jis vadovavo iki 1969 m.

1969 m. vasario 26 d. Medininkų kolūkio pirmininku kolūkiečiai išrinko Paškevičių Alfonsą. Ūkis ekonomiškai pradėjo stiprėti. Grūdų derlingumas siekė 24,6 cnt/ha, bulvių – 195 cnt/ha, pašarinių šakniavaisių – 305 cnt/ha. Bendrosios kolūkio pajamos sudarė 214 tūkst. rub. Ūkyje dirbo nemažai specialistų.

1971 m. žymiai pagerėjo kolūkio ekonominė padėtis: bendrosios pajamos sudarė 382,9 tūkst. rub., grūdų derlingumas siekė 29 cnt/ha.

1972 m. pastatyta moderni 200 vietų karvidė, jos sąmatinė vertė 313.341 rub. Prie jos pastatytas pašarinių šakniavaisių sandėlys 1000 t. talpos ir šieno 300 t. talpos. Kolūkyje – 155 kiemai, juose gyveno 283 kolūkio nariai, iš jų 77 darbingi vyrai ir 74 – moterys, 9 kaimai. Ūkyje dvi brigados, juose 2 stambių raguočių fermos ir viena kiaulių. Bendras žemės plotas 2385 ha, iš to skaičiaus 1987 ha žemės ūkio naudmenų, 1637 ha ariamos. Ūkyje dirbo 18 specialistų, 21 traktorininkas, 11 vairuotojų, 17 melžėjų, 84 – lauko darbininkai ir kt. Laukuose dirbo 5 grūdų, 2 linų, 4 siloso ir 1 bulvių kasimo kombainas, 9 sunkvežimiai.

1973 m. ūkyje pastatų buvo už 706.675 rub., įrengimų už 519.642 rub., mašinų ir įrengimų už 231.615 rub.

Bendroji produkcija 1973 m. sudarė 955.079 rub., bendrosios pajamos 385.059 rub. Šiais metais kolūkis apdovanotas TSRS Žemės ūkio ministerijos bei žemės ūkio ir Paruošų darbininkų ir tarnautojų CK Raudonąja Vėliava bei premija (automašina) už laimėjimus

visasąjunginiame soc. lenktyniavime už grūdų gamybos bei supirkimo didinimą. 1973 m. grūdų pardavimo planas buvo įvykdytas 192,3%.

1974-ieji, tai paskutiniai Alfonso Paškevičiaus vadovavimo kolūkiui metai. Pradėta statyti antroji karvidė, kuri užbaigta statyti jau Rimo Nutauto vadovavimo laikotarpiu. Ji pastatyta greta pirmosios karvidės, tai sudarė sąlygas visas melžiamas karves laikyti pirmoje brigadoje. Pasidarė lengviau spręsti darbo jėgos problemą.

1975 – 1980 m. ūkiui vadovavo Rimas Nutautas. Respublikos ūkiai tuo laiku pažengė toli į priekį, tačiau Šimkaičių kolūkis tais metais žymesnių permainų nesulaukė. Labai krito rentabilumas, padažnėjo specialistų kaita, liko dirbti labiausiai prisirišę prie gimtųjų vietų žmonės. Tais metais kolūkyje buvo baigta statyti antroji karvidė, 1977 m. pastatyti garažai ūkio mechanizacijos kieme, 1980 m. pastatyti du keturbutiniai gyvenamieji namai.

Nuo 1982 m. Šimkaičių kolūkio pirmininku nuolat renkamas Parnarauskas Povilas. Jam vadovaujant žymiai pagerėjo kolūkio ekonominiai rodikliai, žmonių gyvenimo sąlygos. 1982-1985 m. buvo pastatyta 10 Alytaus gamybos namų. 1990 m. pradėtos statyti naujos mechaninės dirbtuvės.

Medžiaga paimta iš kolūkio metraščio, kuris buvo pradėtas rašyti Iki 1968 m. metraščių rinko Paulauskaitė Rasa, Šimkaičių ašt. mokyklos mokytoja ir mokyklos kraštotyriminkai. Nuo 1968 m. – Gudavičienė Ivalda, Šimkaičių ašt. mokyklos mokytoja.

Paruošė: Barškytė Marytė, Šimkaičių kolūkio pirmininko pavaduotoja.

Saviveikliniai būreliai

(orkestrai, dramos būreliai, chorai, dainininkai, geriausi amatininkai, menininkai, tautodailininkai, keistuoliai)

1945-46 m. Šimkaičiuose susibūrė dramos būrelis, kuriame dalyvavo 15-16 žmonių. Jam vadovavo Sofija ir Petras Sirtautai. Buvo paruošti J. Žemaitės kūriniai „Marti“, „Mūsų gerasis“, „Apsiriko“. Šimkaičiuose buvo lentinė salė, viename salės gale buvo pakyla, vadinama scena. Žiūrovai sėdėjo ant ilgų lentinių suolų. Spektaklių premjeros vyko Šimkaičiuose, o vėliau artistai važinėjo po aplinkines gyvenvietes. Važiuodavo į Vadžgirį, Lapgirius, Bliūdžius, Paulius, Birbiliškę, Rupeikius, Medininkus. Aplankę visas gyvenvietes su paruoštu vaidinimu, artistai ruošdavo naują spektaklį ir vėl gastroliuodavo po gyvenvietes. Važiuodavo su arkliais. Žiūrovai labiausiai mėgo komedijas. Vietose artistų pasirodymą organizuodavo skaityklų vedėjai, pradinių mokyklų mokytojai, apylinkių pirmininkai. Labai daug kultūriniame darbe padėjo Paalsio I pradinės mokyklos vedėja Zuzana Masaitytė, pašto viršininkė Genė Latvytė, komjaunimo sekretorius Antanas Skačkus, Adelė Ignatavičiūtė – vėliau tapo klubo skaityklos vedėja.

Dramos ratelio nariai dalyvavo ir agitacinių brigadų programose, kurias rengė Sofija ir Petras Sirtautai. Programose buvo panaudoti vietos faktai, kritikuodavo girtuoklius, nesąžiningumą. Šioje veikloje aktyviai dalyvavo mokytojai Juozas Abromavičius, Bronius Bakutis, Kazytė Bertulytė.

Šimkaičiuose koncertuodavo ir dainininkai: Genė Surkevičiūtė – stomatologė, Ona Mažeikienė, Salomėja Karpienė, Vera Pinkauskienė – namų šeimininkės, Stasė Butkienė – akušerė, Albinas Stulgaitis, Juozas Gudelis.

Buvo ir instrumentalistų – tai Jonas Bakutis. Jis grojo kanklėmis ir smuiku. Gyveno Kniečių kaime. Iš klausos grojo liaudiškas melodijas. Koncertavo drauge su dainininke Ona Mažeikiene.

Gražių laimėjimų buvo pasiekęs Mituvos kolūkio mišrus choras, kuriame dainavo 40 dainininkų. Pirmasis vadovas buvo A. Paulavičius. 1956 m. Raseinių rajono meno saviveiklos kolektyvų apžiūroje choras užėmė pirmą vietą. Sėkmė chorą lydėjo 1957 m. pirmame respublikiniame jaunimo festivalyje Vilniuje – tapo laureatu.

Sirtautas Petras Prano, gimęs Raseinių m. 1923 m. gegužės 19 d.
Išsilavinimas – aukštasis. Istorikas. Gyvena Šimkaičiuose.

Dar geriau Mituvos choristai pasirodė, kai jiems vadovavo Vladas Simonavičius (1958-1964 m.). Chore dainavo 86 dainininkai. Organizacinį darbą dirbo Mituvos kolūkio pirmininkas Adolfas Sodys. Į repeticijas dainininkus iš aplinkinių gyvenviečių atveždavo.

Choristai buvo skatinami materialiai, Adolfas Sodys dalyvaudavo repeticijose, lydėdavo į konkursus. Vladas Simonavičius gerai parengė chorą 1959 m. respublikinei kaimo meno saviveiklos apžiūrai. Laimėjęs pirmą vietą Raseinių rajone choras vyko į Tauragę – zoninį konkursą. Įveikęs Jurbarko, Kelmės ir Skaudvilės dainininkus choras gavo teisę pasirodyti apžiūros baigiamajame ture Vilniuje. Konkursas vyko Filharmonijos salėje 1959 m. gruodžio mėn. 27 d. Į konkursą Vilniuje dainininkai trimis autobusais. Konkursas vyko visą savaitę. Mituviškiai varžėsi su kitais choralais. Kiti chorai po pasirodymo išvykdavo namo, o mituviečiai išbuvo iki finalo ir dainavo baigiamajame koncerte kartu su Radviliškio kultūros namų choru. Po koncerto buvo paskelbti konkurso rezultatai – buvo vėlus vakaras “Mituvos” kolūkių choras tapo konkurso laureatu. Žiuri komisijos pirmininkas buvo Jonas Švedas. Choras buvo paruošęs 1960 m. respublikinės dainų šventės repertuarą (mišraus choro). Konkurse dainavo tris dainas. Patys pasirinko “Uždainuoki pasaulio, jaunime”: muzika J. Bašinsko, žodžiai A. Jonyno, “Vilniuj žydi liepos”: muzika K. Kavecko, žodžiai E. Matuzevičiaus. Komisija parinko trečią dainą “Oi toli, toli” – lietuvių liaudies daina harmuonizuota A. Račiūno.

Vladas Simonavičius už nuopelnus vystant kaimo meninės saviveiklos kolektyvų veiklą apdovanotas Lietuvos TSR Aukščiausios Tarybos prezidiumo garbės raštu. 1960 m. kovo 4 d. pasirašė Lietuvos TSR AT Prezidiumo pirmininkas Justas Paleckis, sekretorius Naujalis.

Choras koncertavo Šimkaičiuose po Justo Paleckio kandidato į Lietuvos AT susitikimo su kolūkiečiais. Už tai Justas Paleckis Vladui Simonavičiui atsiuntė eieraščių rinkinį “Sveika, Tarybų Lietuva” su užrašu: “Gerbiavam draugui Vladui Simonavičiui su linkėjimais geros sėkmės kultūros darbe” 1963 m. kovo 22 d.

1964 m. Vladas Simonavičius dėl šeimyninių aplinkybių persikėlė į Vytėnus. Vyko kolūkių reorganizacija. “Mituvos” kolūkis buvo padalintas į du kolūkius – Mituvos ir Šimkaičių. Dirbti darėsi sunkiau ir choras iširo.

Tuo laiku, choro klestėjimo metu Vladas Simonavičius dirbo ir su pučiamųjų orkestru, kuriame buvo 20 dalyvių. Orkestras akomponavo chorui, grodavo dainų šventėse, buvo pasiekęs gerų rezultatų. Zoniniame konkurse Tauragėje laimėjo trečią vietą. Vadovas su kiekvienu orkestro nariu dirbo atskirai. Atėjęs į orkestrą nepažino natų. Per metus muzikantas išmokdavo muzikinio rašto. Aktyviausi pūtikai buvo Stulgaitis Albinas – ligininės ūkvedys, Mažeika Edmundas ir kt.

Simonavičius dirbo ir Šimkaičių mokykloje, ten ir buvo subūręs vaikų pučiamųjų instrumentų orkestrą iš 20 pūtikų.

Vladas Simonavičius gimė 1927 m. liepos 8 d. Klaipėdos krašte – Pagėgių apskrit. Bitėnų kaime. Mokėsi Pagėgių Donelaičio progimnazijoje. Baigė 4 skyrius ir dvi klases. Muzikos jį mokė A. Ilčiukas. A. Hitleriui užėmus Klaipėdos kraštą, atvyko į Vytėnų Saleziečių vienuolyną. Čia jis vargoninkavo. Vargonuoti jį mokė kunigas jurbarkietis Eugenijus Sabaliauskas. 1947 m. sausio 1 d. išsikėlė į Vadžgirį – vargonininkavo. 1948 m. kovo 1 d. persikėlė į Raseinius. Dirbo vidurinėje mokykloje muzikos mokytoju. Vėliau dirbo Vadžgirio vidurinėje mokykloje. 24 metus dirbo kultūros namuose su meno saviveiklos kolektyvais. Dar 12 metų iki pensijos padirbėjo statybose. Dabar gerbiamas maestro gyvena Šilinėje. Maloniai papasakojo apie “Mituvos” kolūkio chorą.

Vladas Simonavičius mirė sulaukęs 67 metus – 1993 m. balandžio 19 d. Mirties priežastis – širdies liga. Palaidotas Skirsnemunės kapinėse.

Šios medžiagos užrašytojai teko dirbti Šimkaičių kultūros namuose nuo 1966 m. spalio 7 d. iki 1967 m. kovo 1 d.

Buvau girdėjusi apie Mituvos kolūkio choro veiklą. Kadangi buvau chorvedė norėjau dirbti su choru. Kad dirbti pirma jį reikėjo iš naujo organizuoti. Mano iniciatyvą palaikė kultūros namų direktorė Marytė Butkutė, apylinkės pirmininkas Kazys Totilas. Visi kartu sudarėme dainininkų sąrašą ir iki pirmos repetitijos visus aplankiau ir nuoširdžiai kviečiau dainuoti chore.

Pirmajai repetitijai labai ruošiausi, išrašiau dainų partijas, žodžius, paruošiau salę. Į pirmąją repetitiją atėjo ir apylinkės pirmininkas Kazimieras Totilas. Deja susirinko tik keletas dainininkų. Po pirmos nesėkmingos repetitijos rankų nenuleidau, dar keletą kartų aplankiau dainininkus – tačiau repetitijose rezultatas tas pats, nedaug dainininkų. Atgaivinti chorą nepavyko, nes sąlygos buvo kitos.

Teko pasitenkinti mažesniais kolektyvais: subūriau moterų ir vyrų vokalinius ansamblius, jaunimo tautinių šokių kolektyvą, kaimo kapelą. Per trumpą laiką parengėme koncertą, kuris vietos gyventojams patiko. Jaunimo šokių kolektyvas šoko „Dobilėli“, merginos estų šokį „Verpėja“. Aktyviausi saviveiklininkai buvo mokytoja Šauklinė Bronislava, Izidoriaus, medicinos darbuotojos Butkienė Stasė, Stulgaitienė Birutė, Sirtautaitė Dalia, Petro, Mileris Jonas, Broniaus. Aktyvus šokėjas ir skaitovas buvo Eugenijus Frėjus. Vėliau dirbo Jurbarke. Dalyvavo zoniniuose ir rajoniniuose skaitovų konkursuose. Iš jo skaitomų kūrinių man labiausiai patiko Justino Marcinkevičiaus poema „Pelenai“.

Šimkaičių kultūros namuose ir vėlesniais metais su atslūgimais ir pakilimais dirbo vokaliniai kolektyvai, dramos ratelis, kaimo kapela, skaitovai. 1975 m. Jurbarke vyko rajoninis etnografinių programų konkursas, kuriame dalyvavo ir Šimkaičių dainininkai. 1979 m. dainininkams vadovavo Angelė Skrickytė. Rajoniniame vokalinių kolektyvų konkurse

moterų ansamblis laimėjo antrą vietą, vyrų sekstetas taip pat antrą vietą. Konkurse dalyvavo ir mišrus ansamblis.

Šimkaičiuose buvo meninio žodžio mylėtojų. 1979 m. rajoniniame skaitovų konkurse dalyvavo Tamošaitytė Nijolė. 1981 m. konkurse dalyvavo Vilija Kašinskaitė – Šmotavičienė. Užėmė trečią vietą. Skaitė E. Mieželaičio „Žmogus“ ir J. Janonio „Ave vita“. 1982 m. konkurse vėl dalyvavo Vilija Kašinskaitė. Skaitė V. Volsiūnienės eilėrašį „Motina“ ir P. Skodžiaus „Alyvom žydint“. Laimėjo taip pat trečią vietą.

Su meno saviveiklos kolektyvais nuoširdžiai dirbo kultūros namų direktorė Juzefa Nutautienė. Darniai dainavo moterų ansamblis, vaidino dramos būrelis spektaklį „Pelenė“. Nutautienė pati pasiuvo pasakos personažams labai gražius rūbus, dirbo su vaikų pramoginių šokių kolektyvu.

1982 m. saviveiklininkams vadovavo Albinas Gudavičius – dirbo taip pat mokykloje muzikos mokytoju. Rajoninėje apžiūroje dalyvavo moterų ansamblis, solistė – Stasė Butkienė, - laimėjo antrą vietą. Moterų duetas Eugenija Klimaitienė ir Albina Plėštinė laimėjo trečią vietą, vyro trio – antra vieta. Solistė E. Klimaitienė – antra vieta, kaimo kapela – trečia vieta.

1984 m. tie patys kolektyvai dalyvavo respublikinio televizijos konkurso „Draugė daina“ rajoniniame ture, o rajoninėje dainų šventėje dalyvavo mišrus choras.

Šimkaičių kultūros namų meno mylėtojai atsiliepdavo ir į kitus rajoninius bei respublikinius renginius. Respublikiniame pasakorių konkurse Kaune 1980 m. lapkričio 21 d. dalyvavo Jonas Grubliauskas, gimęs 1904 m. Tai buvo labai linksmas žmogus – pirmas giedrius Šimkaičiuose. Mirė 1991 m.

Zenonas Valuckas, Jono gimė 1938 m. Šimkaičių apyl. Medininkų kaime. Tėvas – Jonas, mama – Mikalina. Baigė Medininkų pradinę mokyklą. Kolūkyje ganė karves. Bekerdžiaudamas pradėjo drožinėti. Pradines žinias lipdybai, drožybai, paišybai suteikė Jurbarko I-os vidurinės mokyklos mokytojas Juozas Kriaučiūnas ir Antanas Aleksandravičius, gyvenantis Kaune. Palinkimą prie meno (kaip pats Zenonas sakė, paveldėjo iš giminaičių, nes ir tėvo ir mamos giminėje buvo auksarankių, kurie remontavo muzikos instrumentus, darydavo girnas ir kt.

1974 m. papuolė į autoavariją. Tapo invalidu. Po tėvo mirties 1986 m. gruodžio 3 d. ir mamos – 1991 vasario 22 d. gyveno vienišas Medininkų k. Visi darbai padaryti iki avarijos – 1974 m. Nuo tada dirbti negalėjo, nes paralyžuota kairioji ranka.

Kuklaus namelio sienas puošė Jono Basanavičiaus, Raseinių Žemaičio, tėvo, motinos, dėdės nutapyti portretai, Donelaičio, kunigo Syriaus – Raudonės bažnyčios statytojo – bareljefai.

1980 m. dalyvavo rajoninėje Jurbarkė ir zoninėje Kaune liaudies meno dirbinių parodoje. Jo drožiniai „Lentų pjovėjai“ ir „Simonas Daukantas“ parodos lankytojus žavėjo tikrumu, nuoširdumu, judesio grakštumu.

Zenonas Valuckas mirė 1996 m. vasario 25 d. Palaidotas Šimkaičių kapinėse.

Į rajonines ir zonines meno dirbinių parodas savo darbus buvo pateikusias Karpienė Monika – lovatieses auestas, Stulgaitienė Birutė – lovatieses megzta.

1986 m. jauna specialistė Rasa Jasaitienė paruošė dainų šventei jaunimo liaudies šokių kolektyvą.

Dirbo ir dramos ratelis. Kultūros namų direktorius Jonas Plėštys režisavo spektaklį „Pamestinukė“, o Birutė Buitkuvienė, kultūros namų metodininkė su vaikais pastatė spektaklį S. Kapnio „Adas viską žada“.

Skaitovė Nijolė Laurinaitienė rajoniniame skaitovų konkurse laimėjo pirmą vietą.

Liaudies muzikos šventėje – konkurse „Ant marių krantelio“ 1986 m. kovo 16 d. dalyvavo dainininkė Marija Karčiauskienė. Mirė 1990 m.

1988 m. dramos ratelis paruošė K. Sajos spektaklį „Paršo gaudynės“, kurį režisavo Jonas Plėštys. Rajoninėje apžiūroje laimėjo penktą vietą.

1989 m. Šimkaičių 9-tės mokyklos mokytoja Gudavičienė Ivalda režisavo spektaklį „Nenuorama žmona“, kuris buvo suvaidintas Šimkaičių žiūrovui ir jų gerai priimtas.

Aktyvi saviveiklininkė ir kultūrinio darbo rėmėja aprašomuoju laikotarpiu yra Klimaitienė Eugenija, Saliamono – Žilaitytė. Gimė 1944 m. lapkričio 16 d. 1948 m. sausio 3 d. su mama išvežė į Tomsko srities lagerius. Ten išbuvo 10 metų. Grįžo į Lietuvą 1958 m. balandžio mėn. Dainuoti išmoko iš mamos. Tomsko srityje baigė 5 klases, mokslą tęsė grįžusi į Lietuvą Vadžgirio vidurinėje mokykloje. Baigusi vidurinę mokyklą dirbo Butkaičių pradinėje mokykloje mokytoja ir neakivaizdiniu būdu mokėsi VPI rusų kalbą ir literatūrą. 1979 m. baigė studijas. Dirbo Vadžgirio vidurinėje mokykloje direktoriaus pavaduotoja užklausiniam darbui. Dabartiniu metu dirba Šimkaičių pagrindinėje mokykloje mokytoja. 1990 m. išrinkta apylinkės deputate ir Tarybos pirmininke. Yra aktyvi dainininkė, pasakorė, dramos ratelio dalyvė.

1991 m. Šimkaičiuose veikė kaimo kapela, kurioje dalyvavo Butkus Kazimieras, Gudžiūnas Stasys – abu girininkijos darbuotojai, Mileris Jonas – mokytojas istorikas, Pempė Edmundas – kolūkio vairuotojas, Plėštys Jonas – kultūros namų direktorius. Mušamaisiais instrumentais grojo Butkaus Kazimiero sūnus – penkiametis Gintariukas. Ši kapela pritarė etnografiniam ansambliui, kuriame dainavo Eugenija Klimaitienė, Albina Plėštinė – vaistinės vedėja, labai aktyvi saviveiklininkė, Stulgaitienė Birutė, Šauklienė Bronislava, mokinės Tamašauskaitės Asta ir Rasa Jono, Zizaitė Edita Broniaus, Šimkaičių 9-tės mokyklos

valgyklos virėja. Šiam kolektyvui vadovavo Jurbarko vaikų muzikos mokyklos mokytojas Kęstutis Vasiliauskas. Saviveiklininkai dalyvavo zoninėje – aplinkinėje šventėje Vadžgiryje, kur dainavo rajoninės dainų šventės repertuarą – lietuvių liaudies dainas „Gieda gaideliai“, „Ant kalno stovėjau“, „Kur sodai žydėjo“, „Vilniaus kalneliai“ ir K. Vasiliausko dainą „Žemėj Lietuvos“.

1991 m. gegužės 26 d. 19 val. Šimkaičių dainininkai dalyvavo rajoninėje dainų šventėje.

Totoraitienė Zofija, Jono, gim. 1935 m. rugpjūčio 4 d.
Išsilavinimas – spec. vidurinis, choro dirigavimo spec.
Gyv. Jurbarko m. Obelių 7.

ANTANAVOS KAIMAS

Jurbarko rajonas, Šimkaičių apylinkė

Anksčiau, tarpukario laikotarpiu, šis kaimas buvo Raseinių apskrities Šimkaičių valsčiaus teritorijoje.

Kaimas yra 5 km į rytus nuo Šimkaičių, prie kelio Šimkaičiai – Volungiškiai (anksčiau ši vietovė buvo vadinama Graužų kaimu) – Pramedžiava – Girkalnis. Sunku tiksliai pasakyti, kiek kaime buvo gyventojų prieš antrąjį pasaulinį karą. Tiksliesni daviniai yra 1959 m. gyventojų surašymo daviniai – 51 gyventojas. Šiuo metu kaimo gyventojų skaičius labai sumažėjęs. Netoli kaimo yra Peškinės miškelis (pietryčiuose) ir Odžiolgiris (šiaurinėje pusėje). Per kaimą teka mažas upelis Bebirvytis (Bebirtos intakas). Šiuo metu tai gerokai apleistas melioracijos griovys.

Yra duomenų, kad 1863 m. Antašavos apylinkėse sukilėliai kovėsi su carine kariuomene. Viena mūšio vieta buvo vadinama Šobliške (iš „šoblia“ – kardas), tačiau dabar gyvenantys žmonės šio pavadinimo jau neprisimena. Šiuos davinius apie kaimą pateikiu, remdamasi Mažąja Lietuviškąja enciklopedija.

Nuo šio sakinio atsiminimus apie kaimą ir jo žmones pateikė to kaimo gyventoja Zamalaitienė – Jankauskaitė Bronė, Petro, po vedybų kartu su vyru pirkusi žemę šiame kaime 1935 m., ir Gritėnienė – Mickutė Irena, Vaclovo, šiame kaime gimusi 1936 m. ir gyvenusi iki 1956 m.

Šalia Antašavos kaimo buvo Grigožiškės ir Akmeniškės kaimai (šiaurėje) ir Medininkų kaimas (vakaruose). Rytuose kaimai ribuojasi su Aušgirio kaimu.

Gyventojai Antanavos kaime: Mickus Bronius, jo žmona Anelė, sūnūs Vytautas, Bronius, Leonas; Jokubauskai (vardų neprisimenu); Grygeliai Jonas ir Bronė; Mickai Vaclovas ir Ona, Vaclovo broliai buvo Antanas, Viktoras, Juozas, Filomenas, Juzė ir Stasys. Kiti emigravo: Juzė Aliaskoje, Filomenas – Kanadoj, Viktoras, Juozas – Amerikoje. Lietuvoje liko broliai Stasys, Vaclovas, Antanas.

Mickys Antanas, gimęs 1895 m., buvo kaimo šviesuolis. Jis buvo tų trijų kaimų seniūnu Lietuvos laikais ir vokiečių okupacijos metais. Po karo seniūnu tapo Grygelis Antanas, kai jis atsisakė, seniūnu tapo Kazys Bukauskas, po jo žūties – Šauklys Pranas (šie seniūnai jau buvo ne Antanavos kaimo gyventojai). Mickys Antanas buvo apsiskaitęs žmogus, daug žinojo, turėjo didelį kaimų archyvą, kuris vėliau, buvo sunaikintas kaip nevertingas (namiškiai nesuprato jo vertės). Kiti kaimo gyventojai Mazurkai Kazimieras ir

Rozalija (vaikai Antanas ir Aldona), Jokubauskai Antanas ir Pranciška (Jokubauskas buvo Amerikoje, žemę pirkė grįžęs iš ten). Jokubauskienė buvo Marcinkutė iš Liekių (aukšto dvasininko Vatikano Marcinkaus pusseserė).

Kita kaimo įžymybė buvo Beišių šeima. Beiša vėliau Raseiniuose turėjo knygyną (per karą sudegė), vokų fabrikėlį (Beišai Konstantinas ir Antanina). Vokams medžiagą vežė iš Kauno, parduodavo vokus Raseiniuose ir kitur. Po karo vokų gamintoji mašina (bijant represijų) buvo saugoma mažajam Zamalaičio namuose. Beiša Konstantinas mirė apie 1940 metus. Žmona gyveno dar ilgai po karo. Vienas jų sūnus tapo gydytoju.

Kiti kaimo gyventojai:

Baltrušaičiai Stasys ir Antanina (30 ha žemės)

Puskepaliai Antanas ir Ona,

Petkevičiai Juozas ir Veronika,

Jocius Klemensas su žmona Anele,

Eimutis su šeima,

Šukienė su dukra,

Karčiauskai Antanas ir Marija.

Mickių šeima kaime gyveno nuo seno, žemės turėjo apie 35 ha. Jų teritorijoje buvo garsioji Mickio pelkė, kurioje žmonės dažnai paklysdavo (sako juos ratu vedžiodavo Mickio velnias).

Per karą per kaimą ėjo frontas. Daug namų ir ūkinių pastatų sudegė ar buvo apgadinti. Iš didelio Mickių ūkio liko ir dar ilgai stovėjo po karo klėtis. Per kai kurias sodybas ir laukus buvo iškasti apkasai (pav. Zamalaičio), liko bombų ir sviedinių išraustos duobės.

Artimiausia mokykla Medininkų kaime (pradinė) ūkininko Bakučio Benado name (dabar ten gyvena Broniaus Bakučio našlė Anelė). Į ją rinkdavosi vaikai iš visų aplinkinių kaimų. Vien iš Antanavos kaimo po karo joje mokėsi apie 20 vaikų. Vėliau mokykla iš Medininkų kaimo buvo perkelta į Antanavos kaimą (Zamalaičio sodybą) – nuo 1955 m. Kitos artimiausios mokyklos buvo Šimkaičiuose, Graužų ir Baltraiškių kaimuose. Vėliau mokykla ten buvo visai panaikinta, nes sumažėjo gyventojų. Kitų įstaigų kaime nebuvo.

Medžiaga apie ŠIMKAIČIŲ kolūkio iširimą

Šimkaičių kolūkio centras buvo pačiuose Šimkaičiuose. Šimkaičių kolūkį sudarė šie kaimai:

1. Šimkaičių miestelis ir kaimas
2. Kniečių
3. Apolonovkos
4. Šilišninkų
5. Medininkų
6. Antanavos
7. Akmeniškių
8. Grigožiškės
9. Pabebirvio II
10. Vidgirio vienkiemis.

Paskutiniojo ūkio vadovo pavardė ir vardas – Povilas Parnarauskas.

Vyriausieji specialistai:

1. Irena Šiugždienė – vyr. buhalterė
2. Leonas Klimaitis – vyr. inžinierius – mechanikas
3. Marija Dovydaitienė – zootechnikė
4. Romas Jakas – vyr. agronomas

Vidurinėsios grandies specialistai:

1. Zita Vaitiekūnaitė – augalų apsaugos agronomė
2. Danguolė Stanaitienė – selekcininkė
3. Nijolė Vyturinė – buhalterė
4. Irena Milerienė – buhalterė
5. Regina Girdžijauskienė – buhalterė
6. Rūta Girdzijauskaitė – buhalterė
7. Ona Jasaitienė – Šimkaičių fermos vedėja
8. Albertas Gadliauskas – Medininkų sandėlio sandėlininkas
9. Vaclovas Gudaitis – Šimkaičių sandėlio (grūdų) sandėlininkas
10. Aldona Krasauskienė – kadrų inspektorė
11. Birutė Butkienė – specialistė asmeniniam ūkiui
12. Jonas Jokubauskas – mechaninių dirbtuvių vedėjas
13. Roma Girdžiuvienė – kuro bazės sandėlininkė
14. Marytė Barškytė – kolūkio pirmininko pavaduotoja, partsekretorė

Kolūtkio turtas

1. Bendras žemės plotas - 2564 ha

Iš jų ariamos – 1719 ha

2. Fermos:

Medininkų ir Šimkaičių

Medininkų ferma sudarė viena kiaulidė ir dvi veršidės.

Medininkų fermos buvo Medininkų kaime.

Šimkaičių fermos buvo Kniečių kaime. Jas sudarė dvi karvidės, dvi kiaulidės, trys veršidės.

3. Technika:

Traktoriai – 42

Mašinos – 38

Kombainai – 7

Vokiškos savaeigės, smulkintuvai – 2

Vokiškos savaeigės, šienapjovės – 2

Šieno šiaudų priekabos – rinktuvai – 4

Ruloniniai presai – 2

Ir kitas smulkus žemės ūkio mašinų inventorių.

Visa technika buvo laikoma dirbtuvių garažuose ir dirbtuvių aptvortoje aikštelėje. Prie mechaninių dirbtuvių buvo kuro sandėlis su tvarkingai įruoštomis cisternomis, aptvarta.

4. Gyventojų skaičius:

Kolūtkiečių – 221

Iš jų darbingų – 143

Pensininkų – 78

5. Ūkio rentabilumas - 58

6. Ūkio irimo priežastys – ūkio reorganizacija į žemės ūkio įmonę, o vėliau į žemės ūkio bendroves.

Ūkio reorganizaciją sprendė visuotinis kolūtkiečių susirinkimas, kuris įvyko 1991 m. rugsėjo 30 d. Sprendė atviru balsavimu.

1992 m. balandžio 1 d. visuotinis susirinkimas atviru balsavimu reorganizavo žemės ūkio įmonę į bendroves:

1) „Bebirvytis“ – vadovas Romas Jakas, agronomas.

2) „Medininkai“ – vadovas Povilas Parnarauskas, agronomas.

3) „Tyla“ – vadovas Leonas Klimaitis, inžinierius – mechanikas.

- 4) „Sodyba“ – vadovė Birutė Butkienė, agronomė.
- 5) „Puta“ – vadovė Marija Dovydaitytė, zootechnikė.
- 6) „Elektra“ – vadovas Antanas Mockus, energetikas.
7. Ūkininkai.

Pirmieji pareiškė norą susigrąžinti žemę trylika ūkininkų:

- 1) Kęstutis Stankaitis (16,63 ha), Šimkaičių k. nuosavas plotas.
- 2) Povilas Lemenauskas (37,75 ha), iš jų 5 ha miško, 23 ha Apolonovkos k., 4 ha Šimkaičių k., likusi Vadžgirio k. Ališausko žemėje.
- 3) Ona Butkienė (mirusi, dabar Nijolė Vyturinė, 20,87 ha Medininkų k. ir Apolonovkos k., buvusi Plėšimo žemė.
- 4) Juozas Butkus (10 ha) Šimkaičių k., nuosava.
- 5) Algis Jasaitis (10 ha) Šimkaičių k. dalis Stašaičio žemės, dalis žemės, dėl kurios bylinėjasi Dubinskas ir Simonavičius.
- 6) Bronė Zamalaitienė (6 ha) Antanavos k., nuosava.
- 7) Jonas Menkeliūnas (20 ha) Kniečių k. dalis žemės Čečkauskų, dalis Grigaravičiaus.
- 8) Titusas Bakutis (30,95 ha). Iš jų 12,20 ha nuosavoje žemėje Medininkų k., 18,75 ha žemės Apolonovkos k. Lopšaičių ir Alijošių žemėje.
- 9) Juozas Gaidamavičius (3,25 ha) Šimkaičių k., nuosava.
- 10) Salomėja Dubinskienė (8,75 ha) dalis tėvų žemėje Šimkaičių k., dalis Vaičiaičio žemės.
- 11) Domicelė Spranaitienė (8,75 ha) Šimkaičių k. dalis nuosavoje, dalis Vaičiaičio.
- 12) Aldona Aukštikalnienė (37 ha) Medininkų k., nuosava, dalis žemės Vidaujos k. Volungiškių teritorijoje.
- 13) Adolfas Šiugžda (15,5 ha) Medininkų k, atsikėlė iš Volungiškių teritorijos, buvusi Sabaliausko, Radavičių ir Vinco Petkevičiaus žemė.

Trys ūkininkai: A. Šiugžda, J. Gaidamavičius, A. Aukštikalnienė į kolūkio turtą nepretendavo

Dalinama buvo pagal hektarų turimą kiekį (technika, gyvuliai, sėkla, pašarai, trąšos, degalai). Buvo vedama vienam ha.

Paskirtą kolūkio turtą ūkininkų hektarams ūkininkai tarpusavyje dalinosi aukcionų būdu.

Atsakingi už turto saugojimą šešiams metams įpareigoti Povilas Parnarauskas (buvęs kolūkio pirmininkas), Irena Šiugždienė (buvusi kolūkio vyr. buhalterė).

Kai žemės ūkio įmonė persiorganizavo į bendrovės, jų vadai turtą dalinosi pagal aktus. Nuo 1992 m. sausio 1 d. iki 1992 m. balandžio 1 dienos. 1992 m. balandžio 1 d. įvyko

visuotinis susirinkimas, kuriame atviru balsavimu žemės ūkio įmonė susiskirstė į bendroves.
Turtas be priežiūros nebuvo paliktas.

Medžiagą rinko Šimkaičių vidurinės mokyklos kraštotyrininkai,
vadovaujami mokytojos Eugenijos Klimaitienės